

နတ်သမီး

ဝင်ကစွပ်

GRAPHIC DESIGN BY THEIN SHWEI

အခန်း (၁)

"တောက်"

"ဒါ ငါ့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး အညာခံလိုက်ရတာပဲ"

အမရာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်လို့မရသည့် ခံစားမှုကြီးက တင်းကျပ်ဆို့တက်နေသည်။ မြူ ဆိုသော မိန်းကလေး၏ ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ထားသည့် လက်အစုံသည်ပင် ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

မြူက အမရာနှင့်တော်တော်လေး တူတာပဲ။ မျက်လုံး မျက်ခုံး နှာတံစင်းကျပုံနှင့် ပီရိုသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးကအစ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် အမရာပဲဟု ထင်ရလောက်အောင် မြူသည် အမရာနှင့် တော်တော်ဆင်ပါသည်။

ဒီလောက် ကိုယ်နှင့်ရုပ်ချင်းတော်တော်ဆင်သော မြူဟာ ဂင်္ဂါရဲ့ ချစ်သူဟောင်းပဲ။ ရွှေချစ် ဒီဇာတ်ပုံကို စပြခဲ့တုန်းက အမရာ ဒီလောက် မခံစားရ။

ခုတော့ ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပီပီပြင်ပြင်ကို ခံစားလာရသည်။

"သူတို့နှစ်ယောက် အရင်က သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတယ်ဟာ၊ လက်ထပ်ခါနီး ဆဲဆဲမှာ မြူ လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး သေသွားခဲ့တယ်လေ။ ဂင်္ဂါခမြာ အရူးမီးပိုင်းသလိုပါပဲ"

ထိုစကားကို ထပ်ကြားလိုက်ရပြန်တော့ စိတ်ထဲမှာ မနာလိုစိတ်အပြင် ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ပါ မချိမဆန့် တိုးဝင်လာတော့သည်။

ရွှေချစ်ကို ဆက်မပြောဖို့ တားမြစ်ချင်ပေမယ့် အမရာကိုယ်တိုင်ကိုက ဂင်္ဂါနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော မြူအကြောင်းကို ဒီထက်ပိုသိချင်သေးသည်။

ဒါ့အပြင် မြူနှင့်ဂင်္ဂါကြားထဲမှာ ဘယ်လောက်ရင်းရင်းနှီးနှီး
ပတ်သက်ခဲ့ဖူးမလဲပေါ့။ အမရာကို ဂင်္ဂါနမ်းခွဲသလိုမျိုး မြူရဲ့ပါးပြင် နေရာလပ်မကျန်
ဂင်္ဂါရဲ့ အနမ်းရာတွေ ထင်ကျန်ရစ်နေမှာပဲနော်။

အမလေး တွေးကြည့်ရုံနဲ့တင် ရင်ဘတ်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နှင့်
နာကျင်လာပြန်သည်။

အလိုက်မသိသော ရွှေချစ် မြူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာ
ကျန်နေသေးသည် ထင်သည်။

“မြူက ဂင်္ဂါကို သိပ်ချစ်တာဟ”

သူချစ်သလို ငါလည်းချစ်တာပဲဟု ပြောပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် အမရာ
မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

“ဂင်္ဂါ သိပ်အရွေးတော်တယ် သိလား၊ မြူနဲ့ တော်တော်လေးတူတဲ့ နင့်ကို
ရှာပြီး ချစ်ခဲ့တယ်၊ ငါလေ နင် လက်ထပ်လိုက်တဲ့သူဟာ ဂင်္ဂါဆိုတာ သိသိချင်း
တော်တော်လေးကို အံ့ဩသွားမိတယ်ဟယ်”

“ငါ အစားထိုးခံလိုက်ရပြီဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ဝင်သွားလို့မဟုတ်လား
ရွှေချစ်”

အမရာအမေးကို ရွှေချစ် မဖြေ၊ မဖြေရက်တာလားဆိုတာတော့
ကာယကံရှင်သူပဲ သိနိုင်မည့် ကိစ္စ။

“ဒါပေမဲ့ နင် ကံကောင်းပါတယ်ဟာ”

“ဘာ ကံကောင်းတာလဲ”

“နင့်ကို သူ ချစ်တယ်လေ”

အမရာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပြီး မဲ့လိုက်သည်။

“မြို့ဓာတ်ပုံကို နင် မြင်ဖူးအောင် မြန်မာပြည်ကို လှမ်းပို့ဖို့ ငါ စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ သိရင် ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ မပို့ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ခု နင်ကိုယ်တိုင် ဆိုးလ်ကို ရောက်လာပြီဆိုတော့ ငါ ကြုံကြိုက်တုန်း ပြတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်”

“ငါ ကိုရီးယားကို လာတာ နင့်မင်္ဂလာပွဲကို တက်ချင်လို့ နောက်ပြီး ငါ ဒီမှာ သုံးနှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့တုန်းက ငါ့ကို အစစအရာရာ ကူညီပေးခဲ့တဲ့အစ်မ မိချမ်းတို့မိသားစုကိုလည်း တွေ့ချင်လို့ ဂင်္ဂါကို ထားခဲ့ပြီး လာခဲ့တာ”

“ငါ ပြောမိတာ မှားသွားပြီလား အမရာ”

“ဟင့်အင်း ဂင်္ဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြို့အကြောင်းကို ငါ သိထားသင့်တာပဲလေ၊ အထူးသဖြင့် မြို့နေရာမှာ ငါ အစားထိုးခံရတယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

“အဲ့လိုကြီးလည်း တရားသေ မတွက်နဲ့လေဟာ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ နင်လည်း သေချာသိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လိုရာဆွဲတွေးနေရင် ကိုယ်ပဲ ခံစားရတော့မှာပေါ့ ရော့ ဒါ မြို့ ခိုင်ယာရီစာအုပ်”

ကမ်းပေးလာသော နက်ပြာရောင် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးကိုပါ တုန်ယင်သော လက်အစုံဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“နင် ဒီစာအုပ်နဲ့ ဒီဓာတ်ပုံကို ဘယ်ကရသလဲ”

ဝေ့တက်လာသော မျက်ရည်စတို့ကို မျက်တောင်ရှည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းသွင်းရင်း မေးလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတာကို ရွှေ့ချစ်ပင် ရိပ်မိလောက်သည့် အမူအရာမျိုးဖြစ်နေ၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထိန်းဖို့ သတိပြန်ကပ်လိုက်သည်။

“မြို့မိဘတွေက သူတို့ သမီးလေး မင်္ဂလာမဆောင်ခင်မှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်သွားလို့ မြန်မာပြည်မှာ နေချင်စိတ်မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး အဲဒီ အိမ်ကို အပြီးပိတ်ပြီး သူတို့အမျိုးတွေရှိတဲ့ ကိုရီးယားကို ပြောင်းလာတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ ခုဆို ငါနဲ့ တော်တော်ခင်တွေ့ စကားစပ်မိကြရင်းက ဂင်္ဂါနဲ့ငါနဲ့ သိတယ်ဆိုလို့ မြို့ရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်နဲ့ ဓာတ်ပုံကို ပေးကြည့်တာ။ မြို့မိဘတွေက အရမ်းသဘောကောင်းပြီး ရိုးသားကြတယ်လေ”

ရွှေချစ်စကားအဆုံးမှာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် မြို့ဓာတ်ပုံကို ဘာကြောင့်ရယ်မသိ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မြို့သည် ဓာတ်ပုံထဲမှ အမရာကို ပြီးပြနေသလိုလို လှောင်ပြိုးများ ဖြစ်နေမလားဟု စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်မိသေးသည်။

“ငါနဲ့ တော်တော်ဆင်တယ်နော်”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ သေချာကြည့်ရင်တော့ မတူပါဘူး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့ထက် နင်က ပိုပြီးချောတယ်”

ရွှေချစ် နှစ်သိမ့်စကားတွေပြောပြီး ချွေးသိပ်နေသည်ဆိုတာ အမရာ မသိဘဲနေမလား။ သို့ပေမယ့် ရင်ထဲက နာကျင်မှုတွေက လျော့ပါးမသွား။

ဂင်္ဂါရဲ့ အချစ်တွေ ဂရုစိုက်မှုတွေ လိုလေးသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာတွေက အတွေးအာရုံထဲမှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲမှ နောက်ကြောင်းပြန်ခန်းတွေကို ပြန်ကြည့်နေရသလို ပီပီပြင်ပြင် မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို လှန်ပြီး ပထမဆုံး စာမျက်နှာမှာကတည်းက ဂင်္ဂါနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတွေကို စာဖွဲ့ပြီး ရေးထားသည်။

ဂင်္ဂါနှင့်မြို့အချစ်တွေက ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ခိုင်မြဲနေမှာတဲ့လား။ ဒါဆိုလျှင် မြို့ သေဆုံးသွားပေမယ့် မြို့အချစ်တွေက ဂင်္ဂါရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေဆဲပဲဆိုသည့် သဘောပေါ့။

ရက်စက်လိုက်တာ ဂင်္ဂါရယ်၊ အစကသာ ကြိုသိခဲ့မယ်ဆိုရင်လေ အမရာ ဂင်္ဂါကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် လူကြီးဆုံရာနဲ့ လာတောင်းတာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းမိမှာပါ။

တကယ်ဆို အမရာအဖြစ်က ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သူများနှလုံးသား အစားထိုးခံနေရသည့် အဖြစ်ပေါ့။ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ဝင်ကစွပ်ဘဝနှင့် နေလာရသည့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သနားလိုက်တာမှ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။

“ငါ မြို့ရဲ့မိဘတွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ပြဿနာ သွားရှာမလို့လား”

“မရှာပါဘူး၊ ရှာစရာ အကြောင်းမှ မရှိတာဟယ်”

“ဒါဆို သွားပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါ မြို့သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ သွားမှာပါဟာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ လိမ်လည်မှုတစ်ခုထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ နစ်မြောပျော်ဝင်နေခဲ့သလဲဆိုတာ သိချင်ရုံသက်သက်ပါ”

အမရာစကားအဆုံး ရွှေချစ်ဆီမှ သက်ပြင်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အင်းလေ သွားတွေ့ရမှ နင့်ရင်ထဲ ပေါ့သွားမယ်ဆိုရင်လည်း နင့်သဘောပေါ့။ အဲဒီ စာအုပ်ကြားထဲမှာ မြို့မိဘတွေရဲ့ လိပ်စာကဒ် ညှပ်ထားတယ်၊ သူတို့က အကင်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်၊ ငါပါ အဖော်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း မလိုက်နဲ့၊ နေခဲ့လိုက်ပါ နင်က မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး သတို့သမီးလောင်း အပြင်မထွက်နဲ့၊ ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘာမှကြိုမြင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘာသာပဲ သွားမယ်၊ ငါ ဒီမှာ သုံးနှစ်လောက်နေခဲ့ဖူးတဲ့ သူပါ၊ ဒီကလမ်းတွေကို သွားတတ်ပါတယ်”

ရွှေချစ်ကိုပါ ကိုယ့်သောကထဲ ဆွဲမခေါ်ရက်၊ သူ့အပျော်နှင့်သူ နေပါစေ။

တစ္စုတ်ထိုးနိုင်လှသော အမရာ၏ ဆန္ဒကို ရွှေချစ် တားမနေတော့။
အမရာက အချစ်ကြီးသည် အစွဲအလမ်းကြီးသည်။ အရာရာကို
ဖြည့်ဆည်းနားလည်ပေးနိုင်စွမ်း နည်းပါးသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေ မရှိတော့၍ ကြီးဒေါ်တွေနှင့်သာ
ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ၊ လူချမ်းသာစာရင်းထဲ ပါကြပေမယ့် အမရာဟာ ကံအလွန်ကောင်းသူ
တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။

ခု ဂင်္ဂါနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စကိုပဲ ကြည့်လေ၊ အမှန်ဆို ဂင်္ဂါ မြို့
အကြောင်းတွေကို အမရာနှင့် လက်မထပ်ခင်ကတည်းက ကြိုတင် အသိပေး
ပြောပြထားသင့်သည်။

ထိုသို့သာဆိုလျှင် အမရာ ထိုမျှလောက် ခံစားရမှာမဟုတ်။ လက်ထပ်ပြီး
သုံးနှစ်လောက်မှ ထိုအကြောင်းတွေ သိရလေတော့ သူ အညာခံရလေခြင်းဆိုပြီး
မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်ရသည်။

တကယ်ဆို ရွှေချစ်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်မိပါသည်။
ရွှေချစ်သာ ပြောမပြခဲ့ဘူးဆိုလျှင် အမရာ ခုလောက်ဆို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့်
နေနေလောက်ပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ အပြစ်တင်လိုက်တော့သည်။

*

အခန်း (၂)

ကားသည် ရောင်စုံသစ်ပင်တွေ စီတန်းစိုက်ထားသော
ကားလမ်းမပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ မောင်းနှင်နေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကသာ
ကားမောင်းနေခြင်းဖြစ်ပြီး စိတ်တွေက မြူနှင့်ဂင်္ဂါတို့ရဲ့ အတိတ်မှာ
ပုတ်ထားခဲ့ကြသည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးဆီသို့ ရောက်နေသည်။

သူတို့ သိပ်ချစ်ကြမှာပဲဟူသော စိတ်က မနာလိုခြင်းဖက်ကို ကူးသွားပြီး
အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာ ဖိကိုက်လိုက်သည်။

လက်တစ်ဖက်က ကားမောင်းရင်း ကျန်တစ်ဖက်က
မြူဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှ လိပ်စာကဒ်ကို ရှာနေ၏။ ထိုသို့ ရှာနေစဉ်မှာပင်
စာအုပ်ကြားထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးနှင့် ပန်းရောင်ကဒ်ပြားလေးတစ်ခု
ထွက်ကျလာသည်။

“ဟင် မှတ်ပုံတင်ပါလား”

လိပ်စာကဒ်ဆီ အာရုံမကျတော့ဘဲ ထွက်ကျလာသော
မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားလေးကို ကားမောင်းနေရင်းမှ ကပျာကယာ ယူကြည့်လိုက်သည်။

မြူမှတ်ပုံတင်ဖြစ်နေသည်။ ခုနစ်ကို ဘာရယ်မဟုတ် အရင်ဆုံး
ကြည့်လိုက်သည်။ မြူက အမရာထက် နှစ်နှစ်ပိုကြီးသူပဲ။ ထူးခြားသည်က
မြူနှင့်အမရာက မွေးရက် မွေးလ တူနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တိုက်ဆိုက်လိုက်တာဟူသော အတွေးနှင့်အတူ မှတ်ပုံတင်နှင့်အတူ
ထွက်ကျလာသော စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ကားမောင်းနေရင်းမှ
အလောတကြီးဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

ဘဝမှာ မောင် အမြတ်နိုးဆုံးအရာဟာ မြူပါပဲ။ မြူမရှိရင် မောင့်ဘဝဟာ ဘာများ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ။ မောင်တို့ အသက်ထက်ဆုံး ချစ်ကြရအောင် မြူ။

၀၈၅

စတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသော လက်တွေ့ နတ်ဝင်သည်တစ်ယောက်လို တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။ ရင်ဘတ်အစုံဟာ ဆောက်တည်ရာမရသော ခံစားမှုတွေကြောင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် အောင့်မျက်နှာကျင်၍ လာသည်။

ဒီစာသားထဲမှာပါသည့် စာသားမျိုးတွေနှင့် ထပ်တူကျသော စကားလုံးမျိုးတွေကိုလည်း ဂင်္ဂါ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ အဲဒီ အချိန်ကာလတုန်းက ကိုယ့်ကို ပြောခဲ့သည်ပဲဆိုပြီး လှိုက်မောရင်ခုန်ခဲ့ပြီး ဘဝနှင့်ရင်းပြီး အချစ်တွေ ကမ်းကုန်အောင် ပေးဆပ်ခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

ဘုရားရေ တကယ်တော့ အမရာဟာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းပြီး သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။

ဂင်္ဂါဟာ ကိုယ့်ဘဝ သူ့အချစ်တွေကို ကိုယ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့် မာနနှင့် လောကကြီးထဲမှာ ခေါင်းမောခဲ့ဖူးသည်။

အတိတ်က အရိပ်တွေ အသွေးအသားခြင်း ဖလှယ်ခဲ့ကြတာတွေဟာ အမြင်အာရုံထဲမှာ ဖလက်ရှိုက်နိုးတွေ ဖွင့်သလို လင်းခဲ လက်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင်လာပြီး မျက်လုံးတို့ ပြာဝေမှုးနောက်လာသည်။ ကမ္ဘာကြီးချာချာလည်သလို စတီယာရင်ကို ကိုင်ပြီး မောင်းနေသော လက်တွေ့ အေးခဲတုန်ဆိုင်းကာ အားမရှိသလိုနှယ် လူက အရုပ်ကြိုးပြတ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်ဖျားချက်ကို လှလှပပကြီး ခံခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အသက်ဆက်ရှင်တော့ရော အရာအားလုံးဟာ အသစ်ပြန်ဖြစ်သွားမယ်တဲ့လား။

အထူးတော့ပြီမို့ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဆိုသော စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချကာ
ယိမ်းထိုးနေသော ကားကို အလိုက်သင့်ပင် ထိန်းမနေတော့။

အသိစိတ်တွေက စိတ်နှင့်လူမှ မကပ်တော့တာ။
အမူးသမားတစ်ယောက်လို ယိမ်းထိုးနေသော ကိုယ့်ကားနောက်မှ
ကားဟွန်းသံတွေကို ကြားပေမယ့် အမရာ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။

စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မရမှတော့ ကားကိုရော
ဘယ်လိုထိန်းချုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

စိတ်တို့ ဖြေလျှော့ချပြီးသည်နှင့် နားစည်ထဲတွင် ဝုန်းခနဲဆိုသော
အသံတစ်ခုက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာပြီး မှန်ကွဲစတွေက အမရာ
မျက်နှာပြင်အနှံ့ လွင့်ပျံ့ထိုးစိုက်ကုန်ကြသည်။

နာကျင်မှုတွေကို အာခေါင်ဖြစ်၍ အော်လိုက်စဉ် တစ်ခဏနောက်ပိုင်း
အမရာ ဘာဆက်ဖြစ်သွားပြီဆိုတာကို လုံးဝ မသိနိုင်တော့။

အမရာ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။

အမရာ သေဆုံးသွားပြီလား။

ဂင်္ဂါကို နာကျင်မုန်းတီးစိတ်တွေနဲ့ လောကကြီးထဲကနေ တိတ်တဆိတ်
ထွက်ခွာသွားပြီလား။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လိမ်ညာလှည့်ဖြားခံရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်
ပြန်လည် ရှင်သန်လာဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါတော့မလား။

အပြီးတိုင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီလား။

သေချာတာကတော့ ဂင်္ဂါကို မုန်းတယ်။

အဲဒီ အမုန်းတွေဟာ ဘဝကူးသွားခဲ့မယ်ဆိုလျှင်တောင် နောင်ဘဝအထိ
သေသေသပ်သပ် ထုပ်ပိုးပြီး သယ်ဆောင်သွားမှာပါ ဂင်္ဂါ။

နောင်ဘဝကျမှ ရှင့်ကို လက်စားချေပြမယ်။

*

အခန်း (၃)

“ကျွန်မဆီ လာလည်ရင်းနဲ့ အမရာ ခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြုံရတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရဘူး ဂင်္ဂါရယ်”

သူ့ပယောဂမကင်းသလို ပုံစံဖြင့် ပြောနေသော ချစ်စုကို ကြည့်ပြီး ဂင်္ဂါ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါလိုက်ပြီး

“ဒီအချိန်မှာ ဒီလို ကြမ္မာဆိုးဝင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကံကြမ္မာဟာ သူ့အလိုလိုဖြစ်တာမို့ မချစ်စုကြောင့်လို့ မသတ်မှတ်လိုက်ပါနဲ့”

ခပ်အေးအေးဖြေလိုက်သော ဂင်္ဂါမျက်နှာပေါ်မှာ အမရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိတာကို ချစ်စု စိတ်ထဲ သိပ်တော့ ဘဝင်မကျလှ။

အမှန်ဆို ချစ်စု ပယောဂ မကင်းသလို ဂင်္ဂါရဲ့ ပယောဂရော ကင်းလို့လား။ အမရာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေရတာ ဟာ သူ့စိတ်ကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ သိစေချင်သည်။ အမရာ ကားအက်ဆီးဒင့် မဖြစ်ခင်အချိန်တွေမှာ ဂင်္ဂါအတွက် ဘယ်လောက်ခံစားရသလဲဆိုတာ သိသွားရင် သူ ဒီလို တရားနဲ့ဖြေနိုင်ပါ့မလား။

အနည်းဆုံး ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံ ဖြစ်ရမယ်လေ။

“မဟုတ်သေးဘူး ဂင်္ဂါ အမရာ မသေခင်မှာ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ် ဘယ်လို ခံစားသွားရတယ်ဆိုတာကို ရှင် သိသင့်တယ်”

“ပြီးပြီးသားကိစ္စတွေကို ပြန်ပြောနေလို့ရော အမရာက သေရာက ပြန်ရှင်လာမှာမို့လားဗျာ”

သွေးအေးပြီး ခံစားချက်မဲ့လွန်းသော ဂင်္ဂါစကားကြောင့် ချစ်စုစိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည်။ ကိုယ်ပြောပြခဲ့၍ ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ချစ်စု သိပေမယ့် တရားခံက ချစ်စုတစ်ယောက်ထဲမှ မဟုတ်တာ။

အမရာဟာ သူ့ဇနီးမဟုတ်သည့်အတိုင်း အမူအရာတွေက အေးစက်လွန်းကာ သံယောဇဉ် တစိုးတစိမျှ ရှိခဲ့ပုံ မပေါ်သည့်ပုံစံမျိုး။

“ရှင် အမရာအတွက် နည်းနည်းမှ မခံစားရဘူးလား။ အမရာဟာ ရှင် ဇနီးနော်။ ကျွန်မ ဒီကိုလာတာ အမရာ သေဆုံးရခြင်းရဲ့ အဓိက တရားခံနှစ်ယောက်ကို ရှင် သိသင့်တယ်ထင်လို့ လာပြောတာ၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ရှင်ဟာ ကျွန်မကို အမရာ သေဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် တူးတူးခါးခါး ဆက်ဆံလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ”

“ကျွတ် ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲ၊ သေတဲ့လူက ပြန်ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်တာ”

ချစ်စု စိတ်ထဲမှ အမရာအတွက် စုတ်တသတ်သတ် ဖြစ်မိသည်။

အမရာရယ် နင်ကသာ အသက်ပေးပြီးချစ်ခဲ့တာ နင့်လူက နင့်အတွက် မျက်ရည်တစ်စက်တောင် မကျဘူးဟယ်။

တွေးရင်းဖြင့် ရွှေချစ် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ အမရာအတွက် ကျသည့် မျက်ရည်ပါ။

“သေတဲ့လူက ပြန်ရှင်သန်မလာဘူးဆိုတာ ရှင်မှမဟုတ်ဘူး။ စကားပြောတတ်ကာစ ကလေးလေးတောင် သိချင်သိနေနိုင်တဲ့ကိစ္စ ရှင်မသိပေမယ့် ကျွန်မကတော့ မဖြစ်မနေ ပြောပြမှကို ရမယ်။ တကယ်တော့ အမရာ သေရတာ ရှင်နဲ့ မြို့ကိစ္စကို သိသွားပြီး မြို့မိဘအိမ်ကို အသွားမှာ ဖြစ်သွားတာ”

ရွှေချစ်စကားကြောင့် ခပ်ဝေးဝေးရောက်နေသည့် ဂင်္ဂါ
မျက်လုံးအကြည့်တွေ ရွှေချစ်ဆီသို့ ခိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“အဲဒါတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တယ် မြူရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ရယ် ရှင်နဲ့မြူတို့ အပြန်အလှန်
ရေးထားတဲ့စာတွေရယ် နောက်ပြီး မြူဟာ အမရာနဲ့ သိပ်တူနေတဲ့
အချက်ကြောင့်ရယ်အတွက်နဲ့ မြူမိဘတွေအိမ်ကို အသွားမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်
ဖြစ်သွားတာ၊ အဲဒီ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်နဲ့ မြူရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဘယ်ကရသလဲလို့ ရှင်
မေးခွင့်ရှိတယ်”

ရွှေချစ် ဝန်ခံဖို့ အသင့်အနေအထားဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ဂင်္ဂါ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် အပြင်သွားစရာရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဂင်္ဂါ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ရွှေချစ် ရှုတ်ချသော အကြည့်ဖြင့် ဂင်္ဂါကို
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရိုင်းလိုက်သည့်လူ၊ ဧည့်သည်ကို ဒီနည်းနှင့် နှင်ရသတဲ့လား။

အမရာရယ် နင့်လူက တော်တော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူပဲ။

ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာကိုလည်း သူ မသိ။ စိတ်ထဲမှာ တန့်န့် ဖြစ်လာသည့် ဒေါသတွေကို
ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ အမရာ့ကိုယ်စားပါ။

“နေဦး ဂင်္ဂါ ကျွန်မကလည်း သူများအိမ်မှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ နေချင်တဲ့
အတန်းအစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အမရာ မဆုံးခင်က ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို
အမရာ့ကိုယ်စား ကျွန်မ ပြောခဲ့မှ ဖြစ်တော့မယ်”

မထူးတော့ပြီ သူတောင် ရိုင်းသေးတာပဲ ရွှေချစ်ကရော ဘာကို
ငဲ့ညှာနေရဦးမှာတဲ့လဲ။

“ရှင် အမရာ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မြူနေရာမှာ အစားထိုးဖို့နဲ့ အမရာဟာ

မြို့နဲ့တူလို့ဆိုတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မြို့ကိုပဲ ရှင် ချစ်ခဲ့တာပါ။ အမရာကို ရှင် မချစ်ခဲ့ပါဘူး။”

“အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ ကျုံးအော်လိုက်သော ဂင်္ဂါကြောင့် ရွှေချစ်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်တက်သွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို မအော်ပါနဲ့၊ ဘာလဲ ရှင့်ရင်ဘတ်ထဲက မြို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျန်သေးတဲ့ ဒဏ်ရာကို ဆားနဲ့ အပတ်ခံရလိုက်ရလို့လား။ ရှင် အဲလို ဒေါသထွက်နေတာဟာ ဝန်ခံလိုက်တာပဲ၊ အမရာ တမလွန်ကနေ ရှင့်မျက်နှာပေါ်က အရိပ်တွေ ရှင့်ရင်ထဲက မြို့ကိုပဲ ချစ်တဲ့စိတ်တွေကို မြင်နေရမှာပါ”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားသိပ်ကို တရားလွန်လာပြီနော်၊ ကျုပ်အိမ်ထဲက ခုချက်ချင်း ထွက်သွားလိုက်တော့၊ ထွက်မသွားဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခုခု လုပ်မိလိမ့်မယ်၊ အဲ့ဒီအချိန်ကျမှ ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ရွှေချစ် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး အံ့ကို ကြိတ်ကာ ဂင်္ဂါကို ခပ်စူးစူး ကြည့်လိုက်သည်။

“သွားမှာပါ အမရာ ပြောချင်တဲ့စကားကို အမရာကိုယ်စား ပြောပြီးသွားပြီမို့ ကျေနပ်တယ်။ ဒီတစ်ခါ မြို့နောက်ကို လိုက်သွားရမှာက ရှင်ပဲ”

လက်ညှိုးငေါက်ခနဲ ထိုးကာ အနိုင်နဲ့ပိုင်း၍ ပြောပြီး ထွက်သွားသော ရွှေချစ်၏ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဂင်္ဂါ တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဆိုဖာခုံပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ် ပစ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

တောင့်ခံထားသော စိတ်တွေကို ဖြေလျှော့ချလိုက်တော့ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး လှစ်ဟာကာ အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူခံစားလို့ ရတဲ့ အရာမဟုတ်သလို ရင်မှာ
အချစ်တစ်ခါသေပြီးတိုင်း နောက်ထပ်အချစ် ထပ်ပြီး ပေါက်ဖွားခွင့်
မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

မြို့ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့သလို အမရာကိုလည်း အသက်ပေးပြီး
ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တခြားလူတွေကို လိုက်ပြီး ရေရွတ်ပြဖို့ လိုလို့လား။

မလိုဘူးလို့တော့ ထင်ပါသည်။ အမရာကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ
ကိုယ်နဲ့ အမရာပဲ သိဖို့လိုတာပါ။ တခြား ဘာမှ မသက်ဆိုင်တဲ့လူတွေ သိဖို့မှ
မလိုတာ။

အမရာ ကိုယ်မင်းကို တစ်ခုတော့ ဝန်ခံချင်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ
ဘာလဲဆိုတော့ မင်းကို စတွေ့တော့ မြို့နေရာမှာ အစားထိုးမယ်ဆိုတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မင်းကို တောင်းရမ်း လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်။ မင်း ငါ့အနားမှာရှိတိုင်း
မြို့ ငါ့အနားမှာ ရှိနေသလို ငါ ခံစားရတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ခံစားမှုဟာ သိပ်ပြီး မရှည်ကြာလိုက်ပါဘူး။ အမရာဟာ
မြို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ့စိတ်က သူ့အလိုလို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်လာတဲ့အချိန်မှာ
ငါ့နှလုံးသားမှာ မင်းက နေရာဝင်ယူပြီးနေပြီ။

အဲဒီ နောက်ပိုင်း မြို့ကို ငါ မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ မြို့ ငါ့အတွေး
ငါ့ရင်ဘတ်မှာ လုံးဝ ကွယ်ပျောက်သွားချိန်မှာ မင်းကလည်း ငါ့ဘဝထဲက
ထွက်သွားပြန်တယ်။

ငါ ရူးမတတ် ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါခံစားချက် ငါက လွဲပြီး
ဘယ်သူ သိဖို့ လိုလို့လဲ။

ဒီမိန်းမ ရွှေချစ်ဆိုတဲ့ အငြိမ်မနေနိုင်တဲ့ ပါးစပ်ကြောင့် အမရာရယ် မင်း
သေခဲ့ရတာ ပါ။ အဲဒီ သေဆုံးမှုက ကိုယ့်ပယောဂ မကင်းပြန်ဘူးတဲ့လား။

ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် အမရာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ။

ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိက ကိုယ့်အဖို့တော့ ကမ္ဘာကြီး
ပျက်သွားသလိုပါပဲ။ တမလွန်ဘဝမှာ မြူ ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် စကားတစ်ခွန်းတော့
ပါးလိုက်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ကိုယ် သိပ်ချစ်မိသွားတဲ့ အမရာကို
စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့။

မြူရယ် အဲဒီ တစ်ခုကိုတော့ ကူညီစေချင်ပါတယ်။

*

အခန်း (၄)

“သား သားရေ ဂင်္ဂါ ကယ်ပါဦး၊ အန်တီသမီးလေးကို ကယ်ပါဦးကွယ်”

သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ပြီး ဝင်လာသော ဒေါ်မိုးကေသီကို ကြည့်ပြီး သတို့သမီးဝတ်စုံကို အပြည့်ဝတ်ပြီး မှန်ရှေ့မှာ ကျေနပ်အားရနေသော ဂင်္ဂါကို မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မြူများ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်က ရင်ကို တဒင်္ဂအတွင်းမှာ ဗလောင်ဆူသွားသည်။

“အန်တီမိုး မြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ မြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောပါဦး”

“မြူ သမီး မြူလေ သတို့သမီးဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး မင်းဆီကို လာတာ သူ လှလားလို့ သွားမေးလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး လှေကားပေါ်က အဆင်းမှာ လှေ လှေကားပေါ်က ခြေချော်ကျ ကျပြီး အမလေး အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာကွယ်”

အဆီအငေါ် မတည့်လောက်အောင် သွေးရူးတန်းရူး ပြောနေသော ဒေါ်မိုးကေသီစကားကို စောင့်နားမထောင်နေတော့။ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေသော ဒေါ်မိုးကေသီအနားမှ ဖြတ်လာပြီး မြူ ခြေချော်ကျသွားသည့် လှေကားဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်သွားသည်။

ဆွေမျိုးတွေ ဝိုင်းအုံနေသော မြူကို တွေ့ရဖို့ အားလုံးကို တွန်းဖယ်ပြီး အလယ်မှာ လဲကျနေသော မြူကို ကောက်ယူဖေးမလိုက်သည်။

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မြင်မကောင်းအောင် ရှိနေသော သွေးစတို့နှင့်အတူ မြူသည် ငြိမ်သက်စွာ အသက်ပျောက်၍ နေလေပြီ။ သို့သော် ထိုသေခြင်းတရားကို ဂင်္ဂါ လုံးဝ လက်မခံလိုပါ။

“မြို့မြို့ရယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲကွာ မြို့ ဘယ်လောက် လှသလဲဆိုတာ မောင် သိပြီးသားပဲကွာ။ ဘာလို့ အောက်ကို ဆင်းလာရတာ လဲ၊ ဟင့်အင်း မြို့ ဘာမှ မဖြစ်ရဘူး။ မြို့ သတိလစ်သွားတာပါ။ အားလုံးပဲ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ဆေးရုံကားခေါ်ကြလေဗျာ၊ မြို့ခေါင်းက ဒဏ်ရာက သွေးထွက်လွန်သွားရင် မကောင်းဘူးဗျ”

မြို့ကို ပွေ့ပြီး ဆေးရုံပို့ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ဂင်္ဂါကို ကြည့်ကာ အားလုံး ယူကြိုးမရကြ။

သိပ်ချစ်သော ချစ်သူ နှစ်ဦးကိုမှ ကံကြမ္မာက ရက်ရက်စက်စက် ခွဲရက်လေသလားပေါ့။

*

ကိုယ့်ရှေ့တွင် တွဲလောင်းကျနေသော ကြိုးကွင်းကို ကြည့်ပြီး ဂင်္ဂါ အသိစိတ်တွေ လွတ်နေသည်။

“မောင် မောင်ရေ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ မြို့ဆီကို မြန်မြန်လာတော့လေ မြို့ ဒီမှာ တစ်ယောက်ထဲ နေနေရတယ်။ မြို့ ကြောက်တယ် မောင်ရယ်”

နားထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသော အသံတစ်သံ၊ ထိုအသံသည် မြို့အသံဖြစ်သည်။ သနားဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ မြို့ရယ်။ စိတ်ချ မြို့ဆီကို မောင် အရောက်လာခဲ့မယ်။

မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းလာပြီး အံ့ကို ခပ်တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ကြိုးကွင်းအဝိုင်းကို ဆွဲပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွတ်ချလိုက်ဖို့ အောက်က ခုံပေါ်ကို လှမ်းအတက်

“ဂင်္ဂါ မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာအရူးထနေတာလဲ”

သူငယ်ချင်း နောင်လတ် အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဂင်္ဂါ လည်ပင်းမှ ကြိုးကို

အတင်းလှမ်းဆွဲ ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို မတားနဲ့ ငါ မြို့နောက်ကို လိုက်သွားမယ်၊ ဟိုမှာ မြူ
တစ်ယောက်ထဲ ကြောက်နေလောက်ပြီ၊ ငါ မြို့ဘေးမှာ ရှိမှဖြစ်မယ်”

နောင်လတ် လက်ထဲပါသွားသော ကြိုးကွင်းကို အတင်းပြန်လှသည်။

“ခွပ်”

နောင်လတ် လက်သီးတစ်ချက် ဂင်္ဂါ ပါးပေါ်သို့ ကရုဏာဒေါသောဖြင့်
ကျရောက်သွားသည်။

“အဲဒီ လက်သီးလောက်နဲ့ ငါ မသေနိုင်ပါဘူးကွ၊ တစ်ခါတည်း
သေသွားအောင် သတ်ပေးစမ်းပါ”

“မင်း သောက်ရူးပဲ ရူးတာမှ ပိုးစိုးပက်စက် ရူးတာ၊ လူဆိုတာ
သေမျိုးကြီးပဲ၊ တစ်ချိန် သေရမယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူ့အချိန်မကျသေးဘဲနဲ့တော့ မသေသင့်ဘူးကွ၊ မင်းရဲ့မြူက သူ့သေနေစေလို့
သေတာ သေပြီးတဲ့အခြားတစ်ဖက်က လောကမှာ သူ ရှိနေတယ်ပဲထား၊ မင်းနဲ့
ဘယ်လိုတွေ့နိုင်မလဲ၊ လူ့ဘဝမှာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ပေါ်မူတည်ပြီး
တမလွန်လမ်းကို လျှောက်ရတာ ၊ မင်း မြူကို တွေ့ချင်မှ တွေ့ရမယ်၊ မင်း ခုလို
ကိုယ့်အသက်ကိုယ် ညှဉ်းပန်းနေတာဟာ သေရင် ငရဲကျရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိဘူးကွ
နားလည်လား”

နောင်လတ် စကားအဆုံး ဂင်္ဂါ ငိုကျသွားသည်။

“ကဲ လာ မြူအသုဘ ပို့ချိန်နီးပြီ။ ငါတို့ ကြိုရောက်နေမှဖြစ်မယ်”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ မြူရဲ့ အသက်မဲ့နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါ
မကြည့်နိုင်ဘူး၊ မြူ ငါ့ဘဝထဲမှာ သေဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့ သက်သေကို ငါ ကြည့်ဖို့
မလိုဘူး။ ငါ အတည်မပြုနိုင်ဘူး၊ မြူ ငါ့အနားမှာ ရှိနေလိမ့်မယ် ငါ မလိုက်ဘူး

မင်းတို့ဖာသာ သွားပို့ကြ”

သွေးရူးတန်းရူး ငြင်းဆိုနေသော ဂင်္ဂါကို ကြည့်ပြီး နောင်လတ် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။

“အေးလေ မင်း စိတ်မခိုင်ရင်တော့ မလိုက်နဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီလို အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ပါဘူးလို့တော့ မင်း ကတိပေးရမယ်”

ဂင်္ဂါ ဘာမှမပြော နေရာမှာတင် ငူငူကြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

အခန်းနံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် မြူပုံတူ ပန်းချီကားတွေ အားလုံးသည် ဂင်္ဂါ၏ ကြေကွဲမှုတွေကို မျှဝေခံစားပေးနေကြသလို အခန်းသည် ပြန်၍ အထီးကျန် ခြောက်သွေ့၍ သွားလေသည်။

*

အခန်း (၅)

“ဟင် မြူ မြူ”

နံနက်ခင်း နှင်းတွေဝေနေသော တစ်နေ့တွင် မြူနှင့်တူသော အမရာကို စတင် တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ကိုယ်နေဟန်ထား လမ်းလျှောက်ပုံနှင့် မျက်နှာအမူအရာကပါ မြူဟု မှားခေါ်ရလောက်အောင် တူသော အမရာကို စတင်တွေ့ရှိလိုက်သည်နှင့် နှလုံးသားတို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ ခြေလှမ်းတို့က အားကစားဝတ်စုံလေးဖြင့် ပြေးနေသော အမရာရှေ့သို့ အရောက်နှင်ရလေသည်။

“ရှင် ရှေ့က ဘာလို့ ပိတ်ရပ်တာလဲ”

အမရာ ပြေးနေရင်းမှ ပိတ်ရပ်နေသော ဂင်္ဂါကို နှောင့်ယှက်သူဟု အမြင်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

“ဪ... ဆောရီးနော်၊ သူငယ်ချင်း အောက်မေ့လို့ နောက်ချင်ဇောနဲ့ ပိတ်ရပ်လိုက်မိတာပါ စိတ်မရှိပါနဲ့”

ရည်မွန်စွာ တောင်းပန်နေသော ဂင်္ဂါ၏ ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်သွင်ပြင်သည် လမ်းသရဲတွေကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှောင့်ယှက်လိုသော ဟန်ပန်မရှိ၍ အမရာကလည်း ခပ်အေးအေးပင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ရပါတယ် ဒါဖြစ်တတ်တာပဲ ဒါနဲ့ ရှင် သူငယ်ချင်းနဲ့ အမရာက တော်တော်ဆင်လို့လား”

“လျှပ်တစ်ပြက်ကြည့်ရင်တော့ ဆင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နာမည်က

အမရာတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နာမည်က ဆန်းတယ်နော်၊ တခြား မိန်းကလေးတွေရဲ့ နာမည်နဲ့ မတူဘူး ထင်ပါတယ်”

လူတိုင်း မြှောက်ပင့်ပြောဆိုကြခြင်းကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်တတ်ကြသူချည်းမို့ အမရာ ကျေနပ်စွာဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

“တော်လေးဝဝင်တဲ့ နာမည်မျိုးပဲ မထည်ဝါဘဲ နေပါ့မလား”

မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် စကားတွေ ပြောဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချည်းကပ်ဖို့အတွက် ဂင်္ဂါအဖို့ အရမ်းခက်ခဲသော အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။

“ဘုရားရေ ဂင်္ဂါက အမရာကို မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းရမ်းမယ် ဟုတ်လား”

ဂင်္ဂါဆီမှ ကြားကြားချင်း အမရာအဖို့ ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယုံနိုင်။ ခင်မင်မှုအချိန်ကာလ သက်တမ်း ဘယ်လောက်မှ မရှည်ကြာသေးဘဲနှင့် အမရာကို လက်ထပ်ချင်သည်တဲ့။ အမရာ ဘယ်လိုများ ယုံရပါ။

ဒါဟာ အိပ်မက်များ မက်နေတာလား။ တကယ်ဆို သူ အမရာကို ချစ်တယ်လို့ အရင် ဖွင့်ပြောရမှာလေ။

“ရှင် အဆင့်ကျော်နေပြီလို့ မထင်ဘူးလား ဂင်္ဂါ”

“မကျော်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းမှတော့ ချစ်လို့ပေါ့။ ဘယ်ယောက်ျားက ကိုယ်မချစ်တဲ့မိန်းမကို

တစ်ဘဝလုံးပေါင်းဖို့ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းပါ့မလဲ၊ ကိုယ်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားထက်ပိုပြီး လေးနက်စေတဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ကို တစ်ခါတည်း တောင်းလိုက်တာ”

အမရာ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသည်။ အမရာဘဝမှာ ယောက်ျားတော်တော်များများ၏ ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်းကို လက်ခံကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ထိုမျှလောက် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိခဲ့တာ သေချာပါသည်။

ယခု ဂင်္ဂါဆီမှ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံခြင်းကိုတော့ အမရာ စိတ်လှုပ်ရှားသည်။ ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခုန်ဘူးသော ကြည်နူးခြင်းတွေဖြင့် နင့်နင့်နဲနဲ ရင်ခုန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ် ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းချင်တယ်လို့ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးလေ”

“ရှင်ကလည်း ဇွတ်ပဲ”

“ကိုယ်က လိုချင်တာရှိရင် အချိန်မဆွဲတတ်ဘူး၊ ရအောင်ယူတတ်တယ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ မွေးရာပါ ဗီဇပဲ”

အမရာကလည်း မူမနေတတ်သည့်သူပါ။

“အင်းလေ ရှင်က အမရာအမြင်မှာတော့ လုံးဝကို ငြင်းစရာ မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ရှင့်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို အမရာ မငြင်းပါဘူး”

ဂင်္ဂါ စိတ်ကျေနပ်မှု ရသွားသည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးပြီး အမရာကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

မြူ မင်းဟာ အမရာ မဟုတ်ဘူး။ မြူပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါချစ်တာ မြူကို ချစ်တာ။ မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မြူနဲ့ တူလို့။

ဂင်္ဂါအတွေးထဲက စကားသံတွေကို အမရာ မကြားနိုင်။ ရင်ခုန်နေတဲ့ ဂင်္ဂါရင်ဘတ်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်သံဟာ အမရာအတွက်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့တင် အမရာ

ကျေနပ်နေရသူပါ။

အမရာဘဝမှာလည်း ဂင်္ဂါတစ်ယောက်ကိုပဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့မိတာပါ။

အမရာနှင့် ထက်ထပ်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ဂင်္ဂါရင်ထဲမှာ မြူမှမြူ ဖြစ်နေတုန်းပါ။

အမရာကို လိုလေသေးမရှိအောင် အကြင်နာတွေပေးပြီး ဂရုတစိုက် ပြုစုနေခြင်းဟာ အမရာကို မြူဆိုသည့် အမြင်နှင့် မြင်ယောင်ပြီး ဂရုစိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မြူ ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သော အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းမျိုးတွေကိုသာ အမရာအတွက် ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ မြူကို ပြောခဲ့ ချစ်ခဲ့သလို အမရာကိုလည်း ပြောခဲ့ ချစ်ခဲ့သည်။

မြူ ပန်းချီကားတွေကို ဆွဲမြဲဆွဲခဲ့သော ဂင်္ဂါ၏ စိတ်အာရုံတွေသည် ထူးဆန်းစွာ တစ်စစ ပြောင်းလဲလာသည်ကိုတော့ ဂင်္ဂါကိုယ်တိုင် ရိပ်မိခြင်း မရှိသေးပါ။

မြူ ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းကို အလွတ်ရနေသော ဂင်္ဂါ ပန်းပုရုပ်ထုလေးတွေ ဖန်တီးတိုင်း မြူပုံဆိုတဲ့အသံနှင့် ထုဆစ်ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမရာ မျက်နှာအလုံးအထည်တို့ကိုသာ ထုဆစ်မိသလို ရှိလာတတ်သည်။

“တောက် ဟာကွာ မျက်နှာက ဘာကြောင့် မြူနဲ့ မတူတော့တာလဲ၊ ငါ ထုနေတာ မြူလေ အမရာမှ မဟုတ်တာ”

ပြီးယောင်သမ်းနေသော အမရာ အပြုံးက ကဲ ရှင်

ဘာတတ်နိုင်သေးလဲဆိုသော အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်မှုမျိုးကို ပုံဖော်နေသလိုလို။

လက်ထဲမှ ရွှံ့စေးတုံးလို နံရံကို ဒေါသတကြီး ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။
ဆက်ပြီး ထုချင်စိတ် မရှိတော့။

မြူ ကိုယ် စိတ်နဲ့ လူနဲ့ မကပ်ဘူးလားကွာ၊ ကိုယ် တောင်းပန်တယ်။
ဒီရုပ်တုက မြူ ကိုယ်ပွားဆိုပြီး ထုလိုက်တာ အမရာပုံ ဖြစ်လာတယ်။

ကိုယ် တကယ်မရည်ရွယ်ပါဘူး မြူရယ်။

မဟုတ်မှလွဲရော ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အမရာ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာပြီ
ထင်တယ် မြူ၊ ဟာ ဒုက္ခာပါဘဲကွာ မဖြစ်စေရဘူး။ အဲဒီ လို လုံးဝ မဖြစ်စေရပါဘူး
မြူရယ်။

“ဂင်္ဂါ အဲဒီ အခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

ပန်းချီခန်းထဲမှ ထွက်ကာ သော့ခတ်နေသော ဂင်္ဂါ အမရာကို ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ တစ်ရေးနိုးနေပြီလား အမရာ”

“အင်းပေါ့ နိုးနိုးချင်း ဂင်္ဂါကို မတွေ့ရလို့ လန့်သွားတာပဲ”

“ဪ ကိုယ်လည်း တစ်ရေးနိုးတာကွာ ရေထသောက်ရင်း
ဒီစတိုခန်းထဲမှာ ကြွက်တွေ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ သောင်းကျန်းနေလို့ ဝင်ပြီး
ခြောက်လှန့်နေတာ”

ကြွက်ဆိုလျှင် ကြောက်တတ်သော အမရာ ဂင်္ဂါ စကားကြောင့်
အထိတ်တလန့်ဟန်ဖြင့်

“အမရာ ကြွက်အရမ်းကြောက်တယ် ဂင်္ဂါ”

“ဒါဆို ဒီအခန်းထဲကို မဝင်မိစေနဲ့”

တစ်လက်စတည်း အကြောင်းပြချက်တစ်ခုဖြင့်

ဟန့်တားထားလိုက်သည်။ မြို့ပန်းချီကားတွေ မြို့ရပ်တုတွေ ရှိနေတဲ့ ထိုအခန်းကို အမရာအား မဝင်စေချင်။

ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်နေသော အမရာကို အလိုက်သင့် ဖက်တွယ်လိုက်ပြီး

“ကဲ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကြမယ်နော် အမရာ”

“အင်းပါ ဂင်္ဂါ ချောသိပ်နော်”

“တောက်”

အမရာပခုံးလေးကို ဂင်္ဂါ ဖေးမသိုင်းဖက်ပြီး အခန်းဘက်ကို ဦးတည်ခြေလှည့်နေတုန်း တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်သံကြောင့် ဂင်္ဂါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်နေသော မြို့ကို မြင်လိုက်ရ၍ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတို့ တုန့်သွားကာ

“ဟင် မြို့ မြို့”

“ရှင် သိပ်ရက်စက်တယ် ဂင်္ဂါ၊ မြို့ကို ချစ်တယ်ဆို ခုတော့ မြို့ဆိုတာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ရှင့်အချစ်တွေက အမရာဆီရောက်နေပြီ မဟုတ်လား၊ မြို့လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ အဲဒီ အမရာဆိုတဲ့ မိန်းမက ဂင်္ဂါဘေးမှာ ရှိနေတာကို မြို့ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ သူ့ကို သတ်ပစ်မယ်”

သွေးစုတ်ဖြူလျော်နေသော မြို့လက်ချောင်းတွေက အမရာလည်ပင်းရှိရာသို့ လှမ်းရွယ်လာသည်။

ဂင်္ဂါ တားပေမယ့် အသံမထွက်။

အမရာလည်ပင်းကို မြူ စိတ်တိုင်းကျ ညှစ်နေသည့်
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော အမရာ ဂင်္ဂါကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဂင်္ဂါ ကယ်ပါဦး အမရာကို ကယ်ပါဦး အား”

“မြူ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ် အမရာကို
ချစ်မိသွားတာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမရာကိုတော့ မင်း ဘာမှမလုပ်ရဘူး မြူ”

အသံကုန်ဟစ်ပြီး တားလိုက်သည်။ ဂင်္ဂါ ဘယ်လောက်တားတား
မြူလက်ချောင်းတွေက အမရာ ဝိညာဉ်တွေကို ဆွဲခေါ်ထုတ်နေသည့်နှယ်။
အမရာခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပျော့ခွေကျသွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသော
အမရာကို ပွေ့ဖက်ထူမရင်း

“အမရာ အမရာ အမရာ သေပြီလား၊ ဟာကွာ ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့
အမရာ မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

“အမရာ အမရာ ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ အမရာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းမရှိရင်
မနေတတ်လို့ပါကွာ၊ ပြန်လာခဲ့ပါ ကိုယ့်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဆိုဖာခုံပေါ်မှာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်ရင်း အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်
ရောထွေးနေသော အိပ်မက်တွေကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးကာ လှဲအိပ်နေရာမှ
ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင် ငါ အိပ်မက် မက်နေတာပဲ”

အိပ်မက်ဆိုတာ သိလိုက်ရပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးမသွား။
အိပ်မက်ထဲကလို အမရာက သူ့ဘဝထဲက တကယ်ထွက်သွားခဲ့ပြီပဲ။

မြူ အိပ်မက်ထဲကလို အမရာ ကိုယ့်ဘေးမှာရှိနေတာ သဘောမကျလို့
အမရာကို ကိုယ့်ဘေးက ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားတာများလား မြူရယ်။

ကိုယ် အမရုကို ချစ်မိသွားပြီးမှ မင်း လုပ်ရက်တယ် မြူရယ်။

ဘဝမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ချစ်မိတယ်။

ချစ်မိသွားပြီဆိုရင် သူတို့ဘဝထဲက ထွက်သွားကြတယ်။ လောကကြီး

ဒါဟာ တရားမျှတပါရဲ့လား။

*